

AkersDølen

MEDLEMSBLAD

NR 2 – 2005

GRORUDDALEN HISTORIELAG

Mai 2005

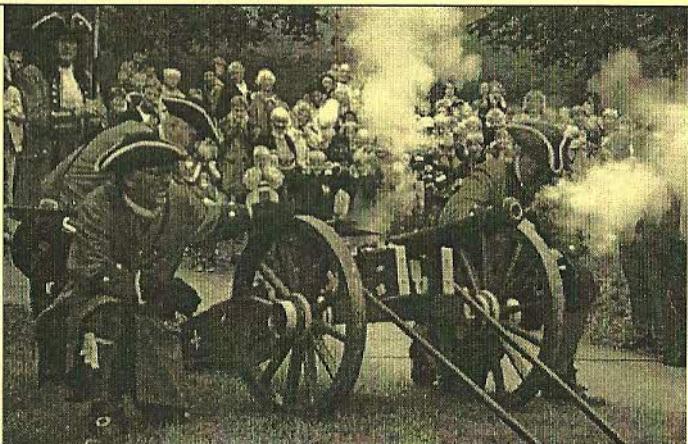

Slik så det ut under opprydding av Sydskansen på Bakås i 1989.

Den 29. mai arrangeres et historisk opptog for å markere at skansen er ferdig restaurert.
Se side 3 og 4

Kom og bli med på feieringen av at dette viktige kulturminne endelig er satt i stand.

Fullstendig program
side 4

Hva skjer?
Hele vårens program finner du på sidene 3, 4 og 5

Den spennende romanen om Husmandsjenten fra Lilloesæteren fortsetter på side 5

Lokalhistorie er spennende!

Fra stabburstrappen

Kjære medlemmer !

Det begynner å bli levelig her på stabburstrappen. Våren har faktisk vist seg fra den rette siden i et par dager og det er god varme i solstrålene. På Nordtvet går livet sin vante gang; hester ut og inn i stallen, høner i fri dressur på tunet. Her om dagen ble jeg vår en spesiell bankelyd fra stallen. Jeg gløttet på kontordøra og fikk se en liten rød bil på tunet. Ikke så oppsiktsteknende kanskje, men jeg la merke til reklameteksten på siden. *Hovslager* sto det ved siden av et mannsnavn og et telefonnummer. Denne yrkesbetegnelsen var det lenge siden jeg hadde støtt på. Det var bankingen fra denne håndverkeren jeg hadde hørt. Nordtvet gård hadde sendt bud på fagfolk for å få skodd hestene skikkelig. Artig å oppleve at yrker som man kanskje skulle tro var forsvunnet helt, faktisk lever fortsatt.

I vårt område var det ofte gårdsmediene som sto for tilvirking av hestesko og gårdenes egne folk som skodde hestene. Naturlig nok svant behovet for slike tjenester etter hvert som hestene ble borte fra gårdsliv og trafikk. Den siste jeg kan huske å ha hørt om som drev med denne geskjeften var *Ola Smed* på Grorud. Han døde før noen få år siden. Selv om forespørslene nok var svært få på slutten ville nok Ola, som den tusenkunstner han var innen smedfaget, vite å smi hestesko og også få dem satt på. Slik kunne historien ha endt, men så viser det seg altså at faget fortsatt er i live. Det er ikke lenger bare en bigeskjeft for en smed, men et spesielt område som betjener staller og ridesentre. Godt å vite!

AkersDølen skal ut i ny utgave. Det er årets andre. Vi har bestemt at meldingsbladet vårt skal komme tre ganger per år; i januar, mai og september.

Denne utgaven vil i hovedsak ta for seg restaureringsarbeidet i skansene på Bakås og den forestående markeringen av dette 29. mai. Det er gjort et betydelig arbeid for å sikre og bringe fram i lyset disse forsvarsverkene fra tidlig 1700-tall.

Groruddalen Historielag har som kjent åpningstid hver onsdag mellom klokka 1100 og klokka 1400. Selv om vi får enkelte besøk vet vi jo at svært mange ikke har anledning til å komme til oss på dette tidspunktet. Derfor har vi besluttet å ha åpent også på kveldstid første tirsdag i måneden. Vi starter tirsdag 6. september. Kontoret vil da være betjent i to timer fra klokka 1800.

Groruddalen Historielag setter stor pris på at medlemmer og andre stikker innom enten det er for å spørre om noe, fortelle om noe, kjøpe årbøker eller bare for å slå av en prat.

**Velkommen skal alle være.
God sommer!**

Mai 2005,
Bjørn H. Syversen
leder

Hva skjer?

Dato	Tid	Sted	Aktivitet
Tirsdag 10. mai	Kl. 18:00	Utenfor postkontoret ved Fyrstikktorget (Helsfyr)	Vandring langs pilegrimsleden fra Fyrstikktorget til Ballerud driftsstasjon (Åttekanten). Guide Jan Arne Tangerud Han vil bl.a. fortelle om Fyrstikktorget, Teisenskatten, Østre Aker kirke, Alnabru, Alfaset (Arveset) Gård og den tyske krigskirkegården. Arrangør: Hellerud historielag.
Torsdag 12. mai	Kl. 18:00	Oppmøte ved inn- gangen til Aker sykehus fra Trondheimsveien.	Hverdagsliv for allmuen i 1905. Kulturhistorisk vandring fra Aker sykehus til Løren skole.
Søndag 29. mai	Kl. 13:00	Nyrestaurert skanse på Bakås. De som ikke vet hvor skansen ligger kan møte fram ved Bakås skole kl 1245 for å få følge til stedet.	Historisk opptog for å markere at skansen er ferdig restaurert. Mannskaper fra <i>Fredriksten Artillerie Compagnie</i> vil forsøre befestningen mot et "angrep" fra <i>Bohus Elfsborgs Caroliner</i> . Det blir gjennomført en såkalt re-enactment som avsluttes med at styrkene etter bataljen marsjerer sammen ut av skansen og hilser publikum. Både norske og svenske soldater bærer tidsriktige uniformer og våpen fra tiden omkring 1716. Arrangementet er i regi av Skanse-komiteen og støttes av Bydel Alna.
Søndag 19. juni	Kl. 12.00	Rommiskolen	Kulturhistorisk vandring i "Vaffelkroken". Innkomst på Bånkall Gård. Arrangementet er et ledd i Stovnerdagene 2005. Guide Bjørn H. Syversen.

Velkommen til våre arrangementer!

Lokalhistorie er spennende!

PROGRAM

SØNDAG 29. MAI KL 1300

KULTURMINNE FRA 1716

KL 1300 Velkommen ved prosjektleder Preben Winger

Ordfører Per Ditlev-Simonsen taler og klipper snor

Kort om restaureringsarbeidet ved byggeleder Jens Treider

Overrekkelse av kulturminne ved Preben Winger

Historisk opptog med Bohus Elfsborgs Caroliner (svensker) og Fredriksten Artillerie Compagnie (nordmenn) utstyrt i datidens militære utstyr som består av våpen og historisk riktige uniformer.

Jan Arne Tangerud forteller.

Ca kl 1400 Slutt

Jubileumsmarkering 1905 - 2005

**Et omfattende arrangement på den praktfulle Linderud Gård
lørdag den 28. og søndag den 29. mai.
For detaljert program, følg med i Akers Avis/Groruddalen**

Einar Ødet

Husmandsjenten fra Lilloesæteren

Fortsettelse av 3. kapitel

"Gaar ikke du, saa gaar ikke jeg heller," gren Martin og fjernet sig med et muggent godkveld.

"Hvad var det for en ubehovlet fyr?" spurte nu Hugo.

"Riktignok - er han gaardsmandssøn," svarte Margit, men han er en kranglefant og slaaskjæmpe."

"Jeg tror nok han er ganske sterk," mente Brandte-Lars. "Men kjæmpe i Aker er han ikke. Det er en anden kjækkanne kar det".

"Hvem er det da?" spurte Hugo.

"Jakob Muus fra Ullevold. Kjender du ikke ham?"

"Jo, saavitt av utseende."

"Det er gut, som kan bruke næverne det. Ja han bruker føttene samtidig med næverne, og sterk er han som en bjørn. - Han har en rød hest, som han løfter op og bærer paa armen saa let som det skulde være en katteonge. Og saa snil og godhjertet han er, han gir gjerne bort sin sidste skilling til en fattigmand. Ikke er han Jacob den, som ægler sig ind paa nogen, men blir

han angrepet, saa kan han pine død slaa fra sig. Det holdtes en St. Hanslek i Maridalen ifjor og der var han Jacob med. Nok av brændevin var det og drikken gjorde folk gælne.

Saa la de sig sammen om han Jacob. En hel flok hadde han imot sig. Da raste han løs paa dem som en vildmand. Jagt greide han dem, men klærne var flænget av ham, han hadde ikke saa meget som ei fille igjen paa kroppen, men, stod der splitter naken som Adam i Paradis. Like munter og gla var han Jacob for det."

"Han er en helt," sa Hugo.

"Og han taaler ikke at se nogen lide overlast uten at han legger sig imellem," fortsatte Brandte-Lars. "Anbelangendes hjertelighet, saa vet jeg hare to mandfolk, som kommer op imot ham."

"Og hvem er det?" spurte Hugo.

"Nei, se gutten der, hvor han kjæmper mot Jon Blund!" utbrøt, Brandte-Lars, hentydende paa Jørgen som var nær ved at sovne av. Nu hævet han sig gjæspende.

"De maa gjerne lægge Dem, Hall," sa Margit.

"Tak." Han trak trøye og støvler av og strakte sig paa sengen og sovnet straks ind.

"Ja, det var det jeg vilde si," gjenoptok Brandte-Lars samtalens. "Anbelangendes hjertelighet saa vet jeg bare to, som kommer og mot han Jakob. Det er Henrik Wergeland og Ole Høiland."

Hugo, lo indvendig.

"Har De sett Ole Høiland nogengang?" spurte han.

"Mange ganger - både sett og talt med ham."

"Og jeg har danset med ham paa Sandakerjordet," faldt Margit smilende ind. Ja jeg visste nu ikke det før sidenetter, ellers vilde jeg fundet det uhyggeligt."

"Men turde han virkelig vove at slaa sig ned i et selskap saa nær byen?" sa Hugo.

"Det kunde han trygt," sa jenten. "Ingen der tænkte paa at melde ham." Nu vendte hun sig hastig, rev kjedelen av ilden, da den holdt paa at koke over, og heldte kaffe paa. Og den indbydende kaffeduft drev over stuen.

Nu dækket hun bordet, satte frem kaffestellet og et fat med fløtevafler og bad sine gjester sitte indtil.

Der hvilte en viss festlig helligkveldstrygge over laget. Og da Brandte-Lars fik fyldt sin anden kop kaffe og var vel forsynet med vafler, kom Hugo til at huske paa, at han hadde en kognakstaar tilbake paa lærken sin. Da gamlen fik sig en durabel kaffedokter at smatte til, kom han riktig paaglid og tok til den ene historie efter den anden om Ole Høiland. En glimrende fortæller var han, og som de to unge lyttet til, gik tiden med næsten umerkelig hast. Natten svandt og dagglansen skar ind av vinduet til dem.

"Nei, hvad ser jeg," utbrøt han tilsidst med et blik paa lodduhret. Klokken er alt over ett. Naa er det virkelig paatide at jeg bryter op.

"Saa faar I ha tak. De min unge herre, og Margit" Han haandhilste dem og fjernet sig.

4. Kapitel.

Margit og Hugo.

Det blev saa stilt i stuen efter Brandte-Lars' bortgang, da Hugo og Margit blev alene tilbake. Jørgensov, som han ikke lenger tilhørte denne verden.

Har du husket å betale medlemskontingenten for 2005?

"De maa være fryktelig træt," sa Margit.

"Nei, merkelig nok, ikke det ringeste," svarte han. Jeg er Saa frisk og vaaken, at jeg gjerne skulde være oppe i mange timer endnu."

"Det er jeg, ogsaa. Igrunden har vi to næsten ikke talt sammen ikveld. Nu skulde jeg ha lyst til at prate litt alene med Dem, Margit."

"Det kan vel ikke være rar underholdning ved mig," smilte hun og satte sig ned paa bænken.

"Hvorfor ikke?" gjenmælte han idet han tok plass ved siden av hende.

"Fordi jeg er bare en husmandsjente," lød det beskedent.

"Bare en husmandsjente," gjentok han. "I min barndom var husmandsgutten hjemme min kjæreste legekamerat. Georg het han, nu er han ved politiet, og jeg forsikrer Dem, det er mig fremdeles en ublandet glede at motta besøk av ham, jeg regner ham som min jevnlige og min ven."

"Ja, naar en kan komme sig op saadan," sa, jenten med et trist smil.

"Jeg vilde ha gjort det samme om han bare var blit ret og slet kropsarbeider. Det var en ting jeg grublet over allerede som barn: Hvorfor skal den ene person fødes til at komme paa et høiere trin i samfundet end en anden? Jeg blev født til at ha det godt, det var aldri noget som manglet hjemme. Min far har nok av livets goder, hans arbeide har været forholdsvis let og behageligt. Husmanden har ført et nøisommeligt liv kampen for tilværelsen har været ham haard og hans gledesstunder faa - hvorfor skulde han saa ikke aktes like høit som den husbond han har over sig."

Mer og mer forundret hørte Margit paa ham, saa indvendte hun.

"Men det maa da være forskjel mellem den fine mand og den simple mand."

"Her bruker De ordet simpel paa en feilaktig måte. Simpel er den, som opfører sig raatt og sjofelt, forsemmer sine plikter og hengir sig til drukkenskap og andre laster. Det kan forekomme i alle samfundslag. Men en bra, hæderlig arbeidsmand skal man ikke kalde simpel. Jeg vil nok indrømme at der maa være nogen forskjel mellem husbond og tjener, men dog ikke saaledes som det nu er. Hvad aktes nu en almindelig arbeider for? - Svært litet! Som en nyttig maskine, der kan gjøres adskillig ut av, men naar mekanismen blir utslidt og ikke kan repareres, slænger man den paa søppelhaugen - eller, med andre ord, arbeidsmannen som ikke længer orker at slite for underholdet, blir sat paa fattiggassen for at henslæpe sit livs aften som en levende død."

"Det er saa sandt, saa sandt, som De sier!" utbrøt Margit dypt grepent, "men aldri har jeg tænkt over det før."

"Det er en blodig uretfærdighet, som det blir fremtidens store opgave at rette paa. Men fattigfolks barn føler nu ikke denne uretfærdighet saa sterkt."

"Nei, jeg har aldri følt mig ulykkelig ved det at være husmandsjente," smilte hun. "og jeg har aldri hat nogen sorg, uten da far døde. Hytten vor ligger like ved Akerselven, og elvensusen lyder sterkt ind til os. Ved elvebredden lekte jeg med de to Lillogutterne og søsteren jomfru Anna som barn. Nu er hun gaarmandsmadame i Hurum, men hvergang hun er hjemme, stikker hun ned i Elvestuen, som den kaldes, og besøker os, og gutterne, som nu er voksne, fine herrer, kjender mig paa gaten og hilser paa mig, stanser av og til og spør, hvordan jeg har det. Det liker jeg saa godt."

"Nu maa De til en begyndelse betrakte mig som Deres jevnlige," fortsatte han. "Da blir det lettere for os at tale sammen-."

Hendes vakre øine lyste taknemmelig imot ham.

"Si mig, hr. Renfeldt, hvad skal De bli?" spurte hun en smule forlegen.

"Doktor," svarte han. "Det kald har jeg like fra jeg var gut ønsket mig."

"Naar det kommer syke til Dem, som trænger Deres hjelp, vil De da ikke gjøre forskjel på de rike som kan betale godt for sig og de fattige, som litet har at betale med."

"Ja, det vil jeg riktignok," svarte han. "De rike skal faa betale et passende honorar. De mindre bemidlede skal jeg la slippe yderst billig fra det, og de, som sitter endnu slettere i det, vil jeg med glæde behandle gratis, ja, jeg vil gjerne gjøre endda mere for dem, jeg vil forsøke at yde dem en liten pengehjelp, eller, om det staar i min makt, paa noget vis bedre deres kaar. Ti det vet jeg allerede. Fattigdom er saa ofte den egentlige grund til mange sygdommer."

"Hvor vakkert" utbrøt hun med straalende øine. "En saadan livsgjerning kunde jeg ønske mig om jeg var mand. Men kvinder kan jo ikke bli læger?"

"Ja, vi har mor Sæther, som er legekone."

"De sier hun er kvaksalverske."

"Sandt nok, hun er en klok, gammel kone og kjender mange gode husraad og troen har kurert saa mange syke. Men saa kan kvinden bidrage til sykes helbredelse paa en anden maate, som mændene ikke kan komme op mot dem ide kan bli sykepleiersker."

"Men det har vel ikke fattige piker adgang til"

"Jo, bevarer!"

"Da vilde jeg ønske mig at kunne bli sykepleierske," sa Margit ivrig.

"Nei det er altfor trist og slitsomt en lodd for en ung pike. Men la nu sygdom og død fare. Altsaa førte De en lykkelig barndom i Elvestuen. Og her oppe i svarte, skogen liker De Dem vel ogsaa."

"Ja," svarte hun. "Det er nu anden sommer jeg ligger med bølingen her. Jeg er blit saa glad i skogen. Vel tror jeg ikke paa saadant som hulder og underjordiske. Men naar jeg streifer om i skogen, enten det nu er lys sommerdag eller i kveldsskumringen, synes hele skogen mig fuld av eventyr."

"Og tjern holder De ogsaa av - sær Auervandet og av vandlilier og grønne blader." Blussende forlegen for hun op.

"Det var altsaa virkelig Dem den ene af de to mænd, som stod og stirret paa mig, da jeg var i vandet?" utbrøt hun.

"Ja, det var mig og han der Hall," lo Hugo.

"Aa fy hvor jeg skammer mig."

"Det behøver De aldeles ikke at skamme Dem over. Det var en riktig smagfuld, vakker, drakt De har av tjernets blomster. De hadde nakne armer som unge jenter pleier at bruke paa bal, ellers hadde De jo et klædebon paa Dem. De tok Dem saa glimrende ut i det."

"De, gjør nar av mig," sa hun stødt.

"Nei, ikke i mindste maate," forsikret Hugo. "Hvad skulde De ellers med disse vandplanter."

"Pynte dukkestuen min."

"Saa-aa, De har en dukkestue."

"Jeg kalder den ialfald for, det. Forresten var det en snekker som bygget den for at ta ind der paa sine utflugter. Nu er han død."

"Jeg skulde nok ha lyst til at se den stuen."

"Ja - om De vil følge med."

De traatte utenfor i den kjølige morgenluft. I øst tok allerede den første morgenrøde til at vise sig paa den næsten skyfri himmel og nede paa Auervandet tok skodden til at rulle sig op.

Saa gik de ut i skogen, hvor der stod, temmelig skjult, et litet hvitmalt hus, eller rettere sagt, en paviljong med røde gardiner for vinduet.

Hun aapnet døren og han traatte ind. Her var alt saa hvitskuret og net, rundt de tre vægge gik bænker, midt paa gulvet stod et stenbord. Her sat en stor dukke, hvis ansigt syntes noget medtatt av tiden, paa væggene hang nogen gamle billeder og rundt dem slynget sig dekorativt guirlander av vandliljer og røde nypetornsrosor, smagfuldt ordnet.

"Her er det jo meget pent," sa han og satte sig, ned paa en bænk. "Leker De fremdeles med dukker."

"Nei," svarte hun, men det er en kjær erindring om min bedste veninde, hun ga mig da hun laa paa det sidste. Agathe Walther het hun."

"Datter av høker Walther i Sandakerveien?" spurte han.

"Javist, De har da vel ikke kjendt hende?"

"Ja, jeg har sett og talt med hende i butiken. En liten vakker gulhaaret pike, saa blid og god."

"Ja, hun var saa snil," sa Margit bevæget ved mindet. "Aa hvor jeg savnet hende da hun blev borte!"

Det fulgte en dyp pause.

Hugo sat og tænkte paa at bestemmelsen var at han og hans ven skulde være i byen søndag kl 2 og spise middag i hans hjem, men saa betagen var han nu av denne henrivende unge jente, at han hadde ondt for at løsribe sig fra hende saa snart. Ak bare han kunde tilbringe hele denne deilige sommerdag sammen med hende!

Det syntes som hun noget nær hadde gjettet hans tanker; ti hun sa:

"De har vel ikke noget hastverk med at komme nedover til byen idag, hr. Renfeldt?"

"Nei, jeg længes ikke efter den hete, kvalme by, helst vilde jeg nyte hele søndagen her. Det skal jeg ogsaa gjøre, hvis De opfylder en bøn jeg har til Dem."

"En bøn," smilte hun. "Hvad er det?"

"At jeg faar følge med Dem til dansemoroen paa Linderudsæteren i aften."

Hun saa uhyre forbausest paa ham.

"Har De virkelig lyst til det?"

"Ja, jeg har stor lyst til at være med paa et bal heroppe i skogstrakten blandt folket fra hytterne her omkring."

"Men går det an - jeg mener, er det passende for Dem?"

"Ja, det vil ikke skade mit gode navn og rykte, men jeg tror det blir morsomt der."

"Igrunden. hadde jeg ikke tænkt at gaa dit," sa hun nølende.

"Ja, kjære gaa, Margit, jeg har saadan lyst til at danse med Dem," sa han og slog armen om hendes liv.

Blussende rev hun sig løs.

"Jeg tror De bare gjør nar av mig," sa hun og slog krøl paa læpen.

"Naa undskyld mig, at jeg var saa fri. Vil De saa tillate mig at være Deres, kavalier paa ballet?" tilla han med et bedende blik paa hende.

"Mener De at Hall ogsaa skal bli med dit?" spurte hun.

"Nei, det passer ikke for ham - han vilde ikke selv engang. Naar han vaakner, vil han bare haste med at komme nedover til byen. De liker ham ikke, Margit?"

"Ikke noget videre," svarte hun undvikende.

"Liker De mig da Margit?" spurte han hastig, seende hende ind i øjene.

"Det gjør jeg vel," svarte hun med et naturbarns troskyldighed, men idetsamme sanset hun sig og blev sprutende rød. Men som for at rette paa det, tilla hun:

"Ellers hadde jeg vel ikke talt saa meget med Dem."

"Aa vi har meget mer at tale sammen om vi to, Margit. Vet De, jeg synes at vi i løpet av denne natten er blit saa godt kjendte, næsten som vi skulde ha kjendt hinanden i lange tider."

"Ja, tænk, saadan føler jeg det ogsaa."

"Altsaa gaar vi til Linderudsæteren i aften og danser til den lyse morgen?"

"Ja, tak skal De ha. Men Hall -?"

"Faar ikke vite noget om det. Han er en begavet fyr men har sine ubehagelige sider. Mellem ham og mig er det egentlig ikke noget venskap men bare gammelt kameratskap. Vi har jo slidt skolebenken sammen likefra første klasse. Og De er glad i at danse?"

"Ja," svarte hun, naar det er med en fyr som danser godt."

"Da haaber jeg De skal bli fornøjet med mig."

"Men det er sandt, jeg faar nok likegodt med engang ro ut og ta op fiskegarnene, som vi har sat ut ikke langt fra stranden. Og De, Renfeldt trænger til at komme ind og sove nogen timer."

"Nei saa men om jeg gjør! Kan ikke jeg faa bli med ned og ta op garnene?"

"Jo, om De har lyst. Det er godt at faa hjælp til det."

De fulgtes ned til stranden, hvor der laa en flaate sammensat af tommerstokker og steg ut paa den. Margit satte sig paa rorbænken og grep aarerne. Næsten lydløst gled de utoverdet blanke vand, som klart avspeilet trær og klipper paa bredderne, mens de østlige aaser forgyltedes af den opgaaende sols første straaler.

5 . Kapitel. En underlig forlovelse.

Mot tretiden vaaknet Jørgen Hall. Han følte sig ikke paa langt nær utsovret, men nu saa han at Hugo ikke laa ved hans side og undret sig paa, hvor han var. En ubestemi mistanke opsteg i ham. Han trak støvlerne og trøjen paa og aapnet døren og gik ut.

Nede fra tjernet hørte han muntre stemmer, han skyndte sig ned mot stranden og saa Hugo og Margit paa flaaten derute, hun ifærd med at trække garnet ind, mens han tok imot det og kastet den sprællende fisk i en vidjekurv, han hørte deres muntre samtale, saa deres glade forelskede ansigter og tok nu post bak nogen orebusker. Saa hørte han Margit si:

"Naa begynder De at se træt ut, Renfeldt."

"Det er ikke frit," svarte han.

"Er det noget rart i det, efter en anstrengende tur igaar har De været oppe hele natten."

"Det maa Jørgen ikke vite noget om," sa Hugo, og fremfor alt ikke at vi to akter os i dansemoro paa Linderudsæteren i aften."

"Det vilde han vel ikke finde passende?"

"Nei, ikke efter hans begreper. Og det kunde kanske falde ham ind at sladre av skole om det til min søster. Det vilde jeg naa nødig."

"Det var virkelig en god tiskefangst," sa jenten. Hun satte sig paa rorbænken og tok aarerne. "Jeg vil sove et par timer i dukkestuen."

Nu ilet Jørgen op til sæteren fik atter av sig støvler og trøje og la sig i sengen.

For sig selv resonerte han som saa: Dette var en riktig interessant opdagelse. Den størlige Hugo, som aldrig har brydd sig om nogen av de fine, vakre smaaapiker paa ballerne i byen, er nu blit forelsket for første gang i sit liv, dødelig forelsket, og det i en husmandsjente! Det ser virkelig ut til at Hugo for sin del nu har faat det like voldsomt hedd som Tyske Fredrik fik det igaaraftes. Lilloesæteren blir nok skjebnesvanger for dem begge. Hugo, dette dydsmønster, kunde ikke for sit liv forføre nogen pike - jeg tænker, at han begaar den kollosale dumhet at forlove sig med hende, og kanske det blir jeg som høster fordel av denne hans dumhet."

Hvad Jørgen mente med de sidste ord, vil vi senere faa vite.

Nu vendte han ansigtet mot veggen og sovnet after Ind. Han hørte og merket det ikke, da Hugo en stund efter kom og la sig ved siden av ham i sengen.

"Hei, syvsover, naa maa du virkelig vaakne. Klokken er alt otte!" ropte Jørgen Hall og rusket i sin kamerat.

Denne aapnet øinene og saa slovt paa ham.

"Du maa op!" ropte Jørgen, der allerede hadde gjort sit toilette.

"Jeg orker ikke, jeg maa sove nogen timer endnu."

„Er du gal, gut! Det er ikke mere end vi rækker at komme ned til Grorud og ta skyss ind til byen for at naa frem til middag hos din far."

"Jeg er aldeles stiv og støl over hele kroppen og orker, sletikke at gaa den lange vei ned til Grorud nu, før jeg er ordentlig uthvilt. Kan du ikke vente paa mig, saa gaar vi senere?"

"Nei, saa men om jeg vil!"

"Saa faar du gaa alene og jeg kommer nogen timer efter."

"Det er vel ingen anden raad, naar det er saa elendig med dig. Jeg skal hilse fra dig da."

"Ja, gjør det."

Og han la sig til at sove igjen. Med hans træthet var det ingen forstillelse.

Da Margit kom ind med frokostbrettet og satte det fra sig paa bordet, meddelte Hall hende om den trufne bestemmelse.

"Ja, stakkars gut la ham sove," sa hun og skjænket kaffe til Jørgen.

Som hun syslet omkring i stuen, iakttok han hende i stilhet, mens han spiste, og han fandt hende endnu vandrere end igaar, da han ikke hadde lagt synderlig merke til hende.

"Hvor bor De da?" henvendte han sig til hende.

"Hos min mor paa husmandsplassen under Lilloe," svarte hun.

"Ligger den langt fra, gaarden?"

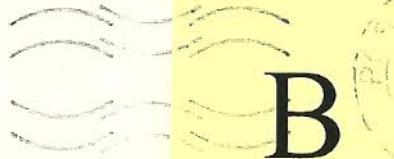
"Aa nei, like ned med elven."

Margit anet vel mindst, at der laa nogen hensigt bak disse spørsmaal.

**Følg med, den spennende romanen om Husmandsjenten fra Lilloesæteren
fortsetter i neste utgave av AkersDølen**

Boken "Nord i Aker - gjennom 10 000 år" (Historielaget Grefsen - Kjelsås - Nydalens) tilbys til medlemmer av historielag i Oslo for kr. 250,- + porto (Norgespakke kr. 82,-). Kontakt: Kari Walstad Dahl, Kjelsåsvn. 138 C, tlf. 22 22 58 08, Kirstein Hox, Platåveien 4, tlf. 22 15 42 23, Olaug Eid, Tonsenveien 23 22 22 32 28. **Boken/bøkene kan også hentes etter avtale.**

Skaane, Kristian
Vestlisvingen 68
0969 OSLO

Returadresse: Groruddalen Historielag, Postboks 37 Grorud, 0905 Oslo

Besøksadresse: Stabburet Nordtvet Gård, Gårdsværen 1-3,

kontortid onsdag 1100 - 1400 - telefon 22 80 44 74, leder 22 10 41 33 mobil: 901 16 845

Vi utgir en ny årbok hvert år. Bøkene inneholder viktig lokalhistorisk dokumentasjon fra hele Groruddalen. Den eldste årboken er like aktuell nå som da den ble utgitt. Kryss av på nedenstående bestillingsseddel og vi sender deg årbøkene i postein. **Pris per bok kr. 120,- + porto.**

Bestilling:

Ja, takk, jeg bestiller følgende: (kryss av)

☐ Årbok 1985	☐ Årbok 1987	☐ Årbok 1989/90	☐ Årbok 1991
☐ Årbok 1992	☐ Årbok 1993	☐ Årbok 1994	☐ Årbok 1995
☐ Årbok 1996	☐ Årbok 1997	☐ Årbok 1998	☐ Årbok 1999
☐ Årbok 2000	☐ Årbok 2001	☐ Årbok 2002	☐ Årbok 2003
☐ Årbok 2004			

Jeg ønsker å betale bøkene samlet

å betale en bok hver måned til alle er betalt

Jeg bestiller et fast abonnement for fremtidige årbøker.

Abonnementet gjelder til det sies opp.

- Kulturminneguide - Vandring i bydel Bjerke - kr. 50,- + porto
- Vandring på Grorud kr. 50,- + porto
- Rapport om Skansene på Bakås, kr. 75,- + porto
- Groruddalen Kulturminneatlas, kr. 175,- + porto
- Jeg ønsker å bli medlem, kontingent kun kr. 100,00 per år.

Medlem nr. _____ Navn _____

Adresse: _____ Postnr.: _____

Oslo, den _____
(underskrift)

Klipp ut denne siden, legg den i en konvolutt og send den til oss, eller
bestill over Internett www.grohi.com